

RENOVACIÓ

Donati de A juntament

FULLES POPULARS DE LA JOVENTUT NACIONALISTA

N.º 6

OLOT 20 DE FEBRER

1918

LES CONTRADICCIONS

Renovació? Revolució! digueren els carlins en un geste úllim de caciquisme, més aquesta vegada ningú abaixà el cap mansament i tothom tingué un somriure maliciós a flor de llavis. Tothom mesurà la ficció i la ridícula i el seu orgue en unes rialletes que venien de la capital ho especificà pla bé. Ben clarament es veia; decididament tenien la raó, renovació equivalia a revolució.

Pro té, ara en la fragor de la lluita electoral, en la seva fúria convingueren en que també la volien ells la desitjada renovació i tothom tingué un segón somriure maliciós, escandalosament maliciós. I en efecte també hi havia raó; d'acusadors s'havien passat a propagadors, de condemnadors a condemnats, ells, els més sants a lo més ruï, a la revolució.

Com parlen ells de renovació? Els que's negaren a contribuir-hi llavors quant era precisa la seva actuació, quant mancava la seva cooperació a la pàtria, ara tornen volguent confondre la bona fé del poble, ¿qué entenen ells per Reno-

vació? Què enclou per ells aquesta paraula?

Parlen de caciquisme i no volen veure el seu. I tornen amb l'etern diputat de tothom, de tots els partits, el de les millores (d'aquella llisteta de millores) i parlen d'un jou, d'un dogal imaginari que'ls hi volem posar i amb el que volem junyar el districte...

La nostra actuació és ben manifesta, el nostre programa no pot ésser mes clar, no tenim necessitat d'anar amb concumitances de gent estranya, el nostre parer és conegut de tothom, els nostres ideals trobaràn ressó en tots els bons fills de la terra, en tots els catalans, en tots els qui no s'averkonyexin de dir-se nostres, d'apoiar al nostre candidat amb els qui sàpiguen sacsejar-se de sobre el favor i el ridiculisme i aquella por de perdre la minça pesada de la carn o el sarrionet semestral de carbó; que ja és finida, la força aquella, l'absolutisme insòlit de quan eren tants; ara son els menys, la seva política és morta i ara la nostra neix i la nostra és clara, a la vista de tothom, de tots i per tots.

ANOMALIES

Qui parla en nom de la religió, deu fer-ho sincerament. Però els nostres carlins parlen en nom de la religió en profit exclusivament propi, i per això no'ls ve d'un pam en llençar calumnies

sense després restituir la fama, com seria llur obligació.

D'un diari carlí de Girona, és el citar amb falsetat textos íntegres d'en Cambó completa-

ment tergiversats, per demostrar que el leader regionalista ha dit coses contraries a la religió.

Un company nostre, va cotejar els textos, veient-se de set hores lluny la mala fé. El diari carlí de Girona no ha rectificat encara. Calúmia que algom queda.

El setmanari jaumí que aquí patim parlà en un fogós article de la suposada supressió de la assignatura de Religió en els Instituts. Posteriorment el Sr. Rodés, Ministre d'Instrucció Pública, donà explicacions públicament, sobre l'alcanç de la seva circular que no era més que el compliment d'un tràmit, emanat de disposicions de l'anterior ministre d'Instrucció Pública. Ha publicat això el setmanari jaumí?

No hi ha cavallerositat que hi valgui quan es tracta de denigrar lo que ells odien.

El Sr. Llosas podia seguir múltiples camins per a mantenir el seu prestigi polític.

Lo millor que podia fer era assistir a l'Assemblea, en lo qual, segons s'ha vist després, no exposava la més petita part del seu catolicisme, però adhuc que així hagués estat, té prou braó i verèbola per haver-se oposat a tota tendència sectària i merèixer la corona dels herois.

Podia haver-se posat, abans de l'Assemblea, en contacte amb les persones que representen la opinió del districte i obrar en conseqüència.

Podia haver deixat d'assistir a l'Assemblea, per escrupols religiosos, patriòtics, o per altres causes, però tinguent coneixement de lo que feia, i al retornar a aquí no amagar-se com si temés que una veu potent li demanés: qué has fet de la teva investidura?, sinó com a primer acte rendir comptes als seus electors, diguent amb sinceritat els motius del seu obrar. A un home sincer, fàcilment se li perdonen les seves faltes.

Però lo que podia fer, és lo que va fer. No complir els deures patriòtics que li imposava la representació del districte, donant com a explicació, segons els cassos, el sectarisme de l'Assemblea, en altres el no haver jurat el càrrec de valent, i en altres la prohibició del seu quefe polític.

Un dels arguments a que s'apel·la més per a sumar simpaties a la candidatura del senyor Llosas es el de que a n'aquest se li arreballa desapiadadament el càrrec de diputat, sense més ni més.

I aixó no és cert, perquè fou el propi senyor Llosas qui es sortí del càrrec, abandonant-lo, quan veié que sa conducta respecte a la Assemblea de Parlamentaris estigué en oposició amb la voluntat de la majoria del districte.

Es precis reproduir el text de la carta en que anuncià el senyor Llosas la decisió de deixar el càrrec de diputat. Aquesta carta contradiu en absolut l'argument al·ludit; vegi's sinó:

«Sr.....

El fet d'aver-me abstingut de concórrer a la Assemblea del 19, en compliment d'un inexcusable deure de disciplina i llealtat polítiques, conforme vaig comunicar oportunament al Sr. d'Abadal, me col·loca a una situació mes que difícil, impossible, des del moment en que han expressat la seva adhesió a aquell important acte un gran sector del tradicionalisme català i valencià nombrosos electors meus i molts ajuntaments del districte d'Olot manifestant un evident estat d'opinió del que és impossible dubtar.

En tals circumstancies un elemental sentiment de delicadesa, m'obliga a presentar la renúncia del meu càrrec de Diputat a Corts per Olot, que ja fins en tràmit, i m'en vaig a l'ostracisme amb la consciencia tranquila, puix tots compendran que si un deure de disciplina m'obligà a sustroure'm de l'Assemblea, altres consideracions no menys altes m'obliguen a deixar la representació del meu estimat districte, que trovarà sempre en mi al seu agrait i fervent servidor.

P. Llosas Badia

Sta. Maria del Col·lell, 22 Juliol de 1917»

¿Es culpa dels regionalistes i de son candidat Dr. Fàbregas, que posteriorment el senyor Llosas es repensés, es desdís de sa anterior decisió i es tornés a presentar?

QUI PERD EL SEU PERD EL SENY

Els carlins, veient-se perduda la partida, es valen de totes les armes per a evitar la segura derrota del seu candidat. Algunes de aquestes armes son verament indignes per la mala fè que suposen, però altres fan riure puix no poden ésser més inútils i ridícoles.

Al primer grup pertanyen les falses acusacions que s'ens fan de paraula i per escrit de que les nostres publicacions han atacat la persona del senyor Llosas, la qual cosa es absolutament inexacta. «El Correo Catalan» amb una desaprovisió estupenda diu que: «ciertos periódicos, como tienen ya por norma, han empezado una campaña de insidias, estridencias y palabras fuertes e indignas contra la persona del señor Llosas, hasta el extremo de que se atreven a manchar con su baba inmundada el honor y dignidad de nuestro amigo, echándole en cara que él negociaba con el acta de diputado».

Doncs be, aquesta acusació de «El Correo Catalan» tothom que hagi llegit les nostres publicacions sab que ES ABSOLUTAMENT FALSA i, per tant, escrita amb manifesta mala fé.

Com a arma ridícula mereixen citar-se els lleterets que els carlins enganxen a les parets que diuen: «Por orden de los Jefes del Bloque Republicano no deis vuestro voto a los Regionalistas que con su ambición causan la ruina de España. Antes bien, votad en blanco.—La Comisión.»

Aquestos lleterets fan *pendant* amb una divertida fulla que ha circulat aquests dies en la qual dos dels tres republicans firmants de la cèlebre fulla dels quaranta defensen s'actitut favorable al candidat carlí, al·legant excitacions de «El Progreso» APAREGUDES MES DE QUINZE DIES MES TARD de la publicació de la fulla dels quaranta.

Altra arma ridícula es el següent fragment del discurs del senyor Junyent, ¡el prudent senyor Junyent! en un mitin carlí de Girona. El senyor Junyent digué que no poguent nosaltres vencer al senyor Llosas amb la puresa del sufragi i en lluita franca i lleal hem acudit «a un candidat de empenta com el senyor Fàbregas qui's vanta

d'estar disposat a llensar 40.000 duros amb tal d'obindre l'acta d'Olot. I son aquests els homes que, perque no tenen fills, sostenen les insanes teories de que els que tenen fortunes deuen liquidar-les essent vius, perque a la seva mort no vinguin els nevots a barallar-se per la seva herència.»

Es ben cert l'adagi que posem damunt d'aquesta nota ¡Qui perd el seu perd el seny!

¡I encara els carlins goson parlar de Religió i de moralitat!

EL RAVE PER LES FULLES

Si, volgut llegidor, a la redacció del setmanari jaumí hi ha quí, al tractar d'olotinisme, agafa *el rave per les fulles*, i per cert d'aquelles més tendretes que no tinguent prou consistència, al contacte de ses mans barroeres, se l'hi han quedat entre'ls dits.

Per ésser Olotinista no hi ha la necessitat absoluta d'ésser fill d'aquesta terra; per estimar-la i treballar desinteressadament per son progrés i millora, es pot viure lluny i fins no ser-ne natiu; cal solsament obrar en profit d'Olot.

En coneixem molts que son olotins per naturalesa pro son obrar és perjudicial per sa pàtria nativa. Prefereixen l'enaltiment d'un partit fossil al resorgiment de sa terra catalana i, amb ella, de la comarca olotina que també forma part de la gloriosa nacionalitat que resorgeix potenta malgrat totes les oposicions i contras dels catalans assimilats i provincians.

Aquestos ni en son cor ni en son cervell no hi tenen res; son cossos sens ànima. Son com els cràters dels nostres apagats volcans, en les entranyes dels quals ja no hi bull la brunzent lava, sinó que son convertits en un dipòsit de escories propies per estudis científics o per figurar en qualque vitrina de museu.

J. NAPDEBOU

Demà, dijous, dia 21 d'aquest mes, a dos quarts de deu del vespre, tindrà lloc en el Teatre Principal d'aquesta ciutat un

GRANDIÓS MITIN

de propaganda del candidat regionalista per aquest districte

D. D. FRANCISCO FÁBREGAS I MAS

en el que hi parlaran els eloqüents oradors nacionalistes:

D. JOAN VALLÉS PUJALS

Ex-Senador per Girona, President de la Exma. Diputació de Barcelona i Conceller de la Mancomunitat de Catalunya.

D. JAUME BOFILL MATAS

Advocat i Ex-Regidor del Ajuntament de Barcelona.

D. LLUIS MASSOT

Secretari de la Joventut Nacionalista de Barcelona.

D. JOSEP M.^A MASRAMÓN

Diputat Provincial i President de la Lliga Regionalista d'Olot i sa Comarca.

¡ELECTORS!

Assistiu-hi per a capacitar-vos de quins són els veritables termes i finalitats de la lluita.